

[Søren P. Larsen.]

den Ting, tage de partipolitiske Brillen af, lægge dem til Side og sige: her er virkelig et Problem, som mange alvorlige Mennesker sysler med for Øjeblikket, og som man ikke saadan kan afvise.

Naar vi staar over for det næste Spørgsmaal, Spørgsmaalet om at gennemføre en øget Hjælp — det er jo i Virkeligheden det, Lovforslaget tager Sigte paa, en øget Hjælp til Kasserne under forskellige Former —, og ser efter, hvorledes Medlemstallet inden for Arbejdsløshedskasserne stiller sig, viser det sig, at der har været en relativt stærk Stigning i Antallet af nydende Medlemmer inden for Kasserne. Den 31. Marts 1930 var der i Kasserne 288 000 Medlemmer — jeg smider 100erne bort —, i 1931: 301 000, i 1932: 321 000, i 1933: 342 000, i 1934: 375 000. Tallet opgives pr. 28. September 1934 til 379 883 Medlemmer. Der er altsaa foregaaet en relativt stærk Stigning i de nydende Kassemedlemmers Antal. Den Arbejdsløshedsløvgivning, som vi gennemførte i 1932, bygger jo paa det Princip, at der skal indbetales et Bidrag, og saa giver det offentlige et Tilskud. Naar vi ser paa, hvorledes Kasserne Administration er forløbet i den Periode, der er gaaet, kan jeg selvfølgelig nok se, at naar man forlanger Kasserne Formue opgjort pr. 30. September, det vil sige ved Slutningen af Sommeren, oven paa en forholdsvis god Beskæftigelsestid, er det givet, at Formuen er relativt stor. Man kan ogsaa se, at den er vokset fra godt 26 Millioner i Marts 1934 til godt 53 Mill. Kr. den 30. September 1934, og Fortsættelseskasserne Formue er vokset fra i Foraaret 1934 at være 11,9 Mill. Kr. til i Efteraaret 1934 at være 16,4 Mill. Kr., saaledes at Arbejdsløshedskasserne og Fortsættelseskasserne i Virkeligheden ligger inde med en relativt stor Kassebeholdning for Øjeblikket, 53 Millioner og godt 16 Mill. Kr., det er stærkt op imod 70 Mill. Kr., som man har samlet sammen. Saa siger man fra anden Side, at det var ogsaa det, Kasserne skulde. Ja, det er indlysende, det er derfor Forsikringsystemet er skabt: for at samle Penge op i den Periode, hvor der er relativt god Beskæftigelse. Jeg er ogsaa klar over, som jeg sagde før, at naturligvis er Formuen størst i Efteraaret, hvor Sommerbeskæftigelsen og Indbetalingerne har virket, og over, at i samme Øjeblik man vil bedømme Kasserne Formuesforhold, maa man ogsaa se paa den forsikringsmæssige Risiko, som disse Kasser hæfter for, men ligefrem paastaa, at de er i en Tvangssituation, det kan man ikke. At Formueforholdene inden for de

forskellige Kasser er noget forskellige, er indlysende, fordi Beskæftigelsen og Ledigheden for Kasserne Medlemmer har været forskellig, ligesom Kontingentbetalingen, selv om denne i nogen Maade søges afpasset efter Forholdene, kan ligge relativt gunstigt og ugunstigt for de forskellige Kasser.

Med Hensyn til Kasserne Stilling udtaler Arbejdsdirektoratet i en Skrivelse af 12. November i Aar, der er aftrykt i Betænkningen: „Man skal dog tilføje, at det til nærværende Tidspunkt vil være umuligt endelig at fastslaa Antallet af de Kasser, der kun med større eller mindre Modstandskraft vil kunne bære de med en Dispensation forbundne Merudgifter“ o. s. v. Det er givet, at saaledes maatte Arbejdsdirektoratet se paa hele dette Forhold, naar det skulde besvare Spørgsmaalet om, hvor mange Kasser der kunde bære de paagældende Udgifter, og hvor mange der ikke kunde bære dem. Det er naturligvis lidt vanskeligt for Direktoratet at svare paa dette Spørgsmaal, men man lægger ogsaa Mærke til, at Direktoratet i og for sig ikke har paapeget, at der foreligger nogen direkte Tvangssituation, hvilket giver Formodning om, at Kasserne kan bære en ikke ringe Del af Byrderne gennem de Midler, de raader over, og det opfordrer efter vor Opfattelse til i hvert Fald i Øjeblikket ikke at skride til ekstraordinære Foranstaltninger vedrørende hele dette Forhold. Dertil kommer yderligere, som vi har skrevet i vor Betænkning, at i „Socialreformen med Noter“ har den højtærede Socialminister stærkt fremhævet, at medens „Hjælp under ekstraordinær Arbejdsløshed hidtil har været givet gennem særlige Love“, saa skulde der nu ved Socialreformen være skabt et „Forsikringsystem, der ogsaa kunde bære under *ekstraordinære* Forhold“. Det er netop den Opfattelse, jeg tør paastaa var den almindelige i alle Kredse, da Arbejdsløshedsloven af 1932 og Socialreformen af 1933 blev gennemført.

Det var de Motiver, der bar den højtærede Socialministers Forslag til den sidste Understøttelseslov af midlertidig Karakter, som vi havde i Foraaret 1933, og derfor er det min Opfattelse, at hvis vi skal bort fra midlertidige Love paa dette Omraade og prøve Arbejdsløshedslovens og Socialreformens Bærekraft, nytter det ikke, at vi Gang paa Gang søger ved midlertidige Love at udhule den Opfattelse, store Dele af vort Folk havde, dengang Socialreformen blev gennemført. Nu ved jeg nok, at den højtærede Socialminister undertiden beklager sig over, at man er for streng ved ham baade